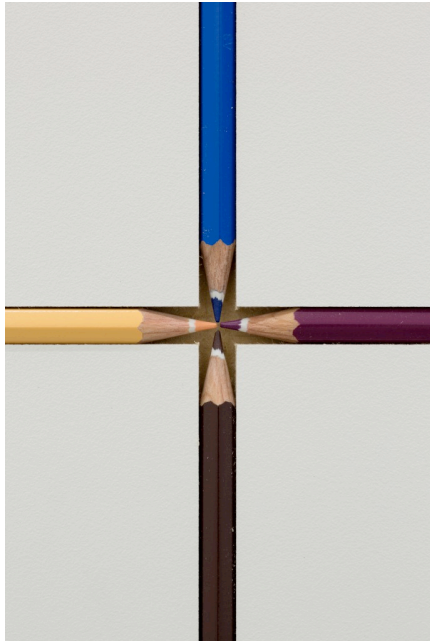

Jacob Dahlgren på Andréhn-Schiptjenko

Publicerad den 23 november 2013.

Mycket av det som utgör den samtida konstens kärnverksamhet kan ibland uppfattas som ett till intet förpliktande spel. Uttrycket är väl genomarbetat och teoribildningen oklanderlig. Men det djupa personliga engagemanget saknas. Om inte konst handlar om livet på sin spets, vad är det då för mening att göra konst? Jacob Dahlgren är en konstnär som tagit fasta på detta, och förvandlat sitt eget liv till en bärare av konst. Sedan 13 år tillbaka drar han varje dag på sig en ny tvärrandig T-shirt ur den kollektion som för närvarande består av 1027 unika exemplar. Bakom projektet ligger inte bara en skruvad form av modemedvetenhet (eller omedvetenhet, om man så vill). Dahlgrens intresse för ränder är bredare än så, och omfattar egentligen all slags estetiska uttryck som på ett eller annat sätt kan härledas till den konkreta konsten.

Den konkreta konsten skiljer sig från abstraktionen genom att inte erbjuda en abstraherad tolkning av fenomenet i yttervärlden. Tvärtom uppstår den ur sin egen värld, och refererar egentligen bara till sig själv. Konsthistoriskt har konkretismen dock en förbindelse med industriell formgivning, som många av de tidiga konkretisterna uppskattade eftersom den är tömd på alla privata och emotionella övertoner. I Jacob Dahlgrens konstnärskap spelar också de industriella formerna och materialen en central roll, oavsett om det handlar om kaffemuggar av plast, klädgalgar eller blyertspennor. Inget är för banalt eller för sofistikerat för att inte platsa i hans estetiska universum.

Till skillnad från de renlärliga konkretisterna har emellertid Dahlgren även en performativ sida. Han kan utrusta ett helt demonstrationståg med kopior av Olle Bærtling-målningar i stället för de traditionella plakaten. Eller så kan han agera stalker och på avstånd följa efter personer som bär samma slags tvärrandiga tröjor som han själv. I det förstnämnda fallet hanterar han urtypen för den politiska manifestationen på samma sätt som vilken annan struktur som helst, i det senare låter han den estetiska vurmen tangera den potentiellt destruktiva besattheten. I bägge fallen slår han broar mellan det abstrakta formspråket och en samhällelig kontext som bara en riktigt hårdhudad teoretiker kan mota på dörren.

Många skulle säga att Jacob Dahlgren sällar sig till den numera ganska stora skara konstnärer som upphöjer prosaiska objekt och material till konst genom att låta dem dansa i den vita kubens skimrande cirkustält. Men det är bara halva sanningen. De "låga" material och objekt som Dahlgren använder uppfattas nog inte av honom själv som särskilt låga, snarast tvärtom. Genom att välja ut dem markerar han deras betydelse och värde, ett värde som någonstans innerst inne bygger på allmängiltiga och tidlösa preferenser. Det gör Dahlgren paradoxalt nog till en romantiker i konkretistisk kostym.

Men han är samtidigt en romantiker som respekterar det hårda arbetet. Verket "Neoconcrete Ballet" har utförts på ett par andra platser, och upprepas nu i all sin enkelhet. Konceptet är klart som korvspad: ett antal personer borrar hål från baksidan av en gipsskiva med utgångspunkt i några rapsodiska instruktioner från konstnären. Genom hålen slås olivfärgade plastpluggar, och långsamt framträder ett geometriskt mönster på gipsskivans framsida. "Neoconcrete Ballet" sammanfattar på sätt och vis de krafter som förenas i Dahlgrens konstnärskap: fascinationen inför de embryon till konst som vardagen är bräddfull av och tillfredsställelsen som följer av ett gott utfört hantverk.

Adress: Hudiksvallsgatan 8, Stockholm

Utställningen pågår under perioden 14/11 – 22/12

Anders Olofsson (text), Andréhn-Schiptjenko (foto)